

คำกล่าวบูชาในวันมาฆบูชา

เราทั้งหลาย, นับถือพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, เป็นศาสดาของเราทั้งหลาย, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็นพระอรหันต์, ตรัสรู้เองโดยชอบ, ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, ทรงดำเนินดีแล้ว, ทรงรู้แจ้งซึ่งโลก, เป็นยอดสารถิ, ผู้ฝึกคนที่ควรฝึก, เป็นศาสดา, ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย, เป็นผู้เบิกบานแล้ว, เป็นผู้จำแนกแจกพระธรรม

อนึ่ง พระธรรม, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, ตรัสรู้ไว้ดีแล้ว, เป็นธรรมที่จะเห็นได้ด้วยตนเอง, มีผลไม่จำกัดกาล, เป็นสัจจะธรรม, ที่จะเรียกกันมาคู่ได้, เป็นความดี, ที่จะน้อมนำเข้ามาในตนได้, อันวิญญูชนทั้งหลาย, พึงรู้แจ้งได้จำเพาะตน

อนึ่ง, พระสงฆ์สาวก, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็นผู้ปฏิบัติดี, ปฏิบัติตรง, ปฏิบัติเป็นควร, ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์, นี่คือนิรยบุคคลสี่คู่, นับเรียงองค์เป็นแปด, มีพระโสดาบัน เป็นต้น

ก็แล, ปุชนิยวัตถุนี, สร้างเจาจะจงอุทิศ, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เมื่อได้เห็น, แล้วระลึกถึงพระองค์, เพื่อให้เกิดความเลื่อมใส, และสังเวช

บัดนี้, เราทั้งหลาย, มาถึงกาลมาฆปุณณมีนี้ ซึ่งตรงกับวันทรงแสดง, โอวาทปาฏิโมกข์, ในที่ชุมนุมสงฆ์สาวกประกอบด้วยองค์ ๔ ประการ, จึงมาพร้อมกัน ณ ที่นี้, ถือนิรยเครื่องสักการะ, มีประทีป รูป เทียน เป็นต้น กระทำกายของตน ๆ, ให้เป็นภาชนะ, รองรับเครื่องสักการะ, ทำความระลึกถึง, คุณพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์, กระทำประทักษิณ, ปุชนิยวัตถุนี ๓ รอบ, ทำการบูชา, ด้วยเครื่องสักการะที่ถือไว้, ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, แม้เสด็จปรินิพพานนานแล้ว, แต่ยังดำรงอยู่, โดยพระคุณทั้งหลาย, อันบัณฑิตพึงรู้ได้, จงทรงรับ, เครื่องสักการะ, ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ถือนี้แล้ว, เพื่อประโยชน์เกื้อกูล, เพื่อความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนาน เทอญ ฯ
